

De gemeenschap der heiligen...

Wat verstaan we onder de gemeenschap der heiligen? De woorden gemeenschap en heiligen geeft al iets van een geheim aan. Het geheim van een **verticale gemeenschap** en een **horizontale gemeenschap**.

De verticale lijn houdt in: Je hebt de Heere Jezus lief gekregen. Je hebt gemeenschap met Hem gekregen. Je hebt de roepstem van de Heere gehoord en je hebt die roepstem beantwoord. En toen is er een persoonlijke band tussen Hem en jou ontstaan. Als ik te weinig aandacht schenk aan Mijn Heiland, dan loopt de band met Hem stroef. Dan moet de gemeenschap weer beoefend worden. Gemeenschap hebben met Jezus Christus is dus een door en door persoonlijke zaak. Die heb ik persoonlijk te beoefenen. Dat kun je niet voor elkaar doen. Geloof is heel persoonlijk, maar nooit individualistisch. Want geloven doe je in zekere zin samen.

En dat brengt mij bij die horizontale lijn. Want vanuit die persoonlijke verbondenheid met Christus ontstaat er dus ook die onderlinge gemeenschap met elkaar: De gemeenschap der heiligen. En heilig worden we niet genoemd omdat we zelf zo heilig zijn. De kerk is de plaats waar God samenwoont met zondaren. En vanuit dat heilig zijn in Christus ontstaat er die onderlinge gemeenschap. Het geheim hiervan ligt in onze Heiland. Onze belijdenis begint niet voor niets met die verticale lijn. Leef je nog buiten Christus? Dan sta je per definitie ook buiten de gemeenschap der heiligen.

En wat is nou het motto van die gemeenschap? *“Ik ben verkocht onder de zonden, maar ik ben verknocht aan Christus.”* Dat is de slagzin van de gemeenschap der heiligen. En soms mogen we dat sterk met elkaar beleven tijdens een eredienst, als de prediking met macht tot ons komt. Dan kan het wel eens heel stil zijn in de kerk. En dan zeggen we tegen elkaar: “De Heere heeft tot ons gesproken.”

Het is ook een Bijbelse opdracht om die gemeenschap met elkaar te zoeken. Dat vind je terug in de brieven van Paulus. En dat mag best wat inspanning kosten. “Benaarstig je, of beijver je,” zegt Paulus, “om zo de eenheid door de Geest te bewaren.” Die horizontale gemeenschap gaat, ook na ontvangen genade, niet vanzelf.

Ik geloof in de gemeenschap der heiligen. En vanuit die gemeenschap krijgen we de schatten, de vrucht en de gaven aangereikt. De vrucht staat niet in antwoord 55, maar die wil ik wel in het antwoord mee nemen. Welke **schatten** geeft de Heilige Geest? Vergeving voor alles wat je hebt misdaan. Vernieuwing van dat ik-gerichte bestaan. Hoop op de toekomst. Troost dat je straks als onderkoning met Christus mag regeren tot in alle eeuwigheid. En die grote schatten legt de Heere nou zomaar in onze lege onwaardige harten. Ook al heb je nog niet dat geloof om God en je naaste te dienen zoals het zou moeten, maar je hebt deel aan Christus, dan heb je deel aan Christus en al Zijn schatten. En nogmaals, schatten worden hier in de verkondiging uitgedeeld.

Behalve die schatten, schenkt God ook nog **de vrucht**. De vrucht van de Geest is onmisbaar in een gezond geloofsleven. En die vrucht bestaat uit verschillende partjes gelijk beschreven staat in Galaten 5. Als ik je een sinaasappel geef, dan geef ik jouw de vrucht. En als je die sinaasappel gaat pellen, dan zie je uit die ene vrucht wel 9 schijfjes tevoorschijn komen. Elke christen krijgt die vrucht van de Geest. Paulus noemt de verschillende partjes: liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid.

We krijgen één vrucht, maar elke christen krijgt ook **gaven**. Het verschil tussen de vrucht en gaven is dat elk kind van God de vrucht krijgt, maar de gaven daar zit verschil in. In Efeze 4 en 1 Korinthe 12 t/m 14 leren we dat niet een ieder in elke gave deelt. Er staat duidelijk dat elk kind van God bepaalde gaven van de Heilige Geest ontvangt. En daarom is die onderlinge gemeenschap zo belangrijk. Omdat ik persoonlijk alleen maar kan delen in die andere gaven **via** die ander. Via die andere lidmaten van de Heere Jezus Christus.

Die gaven van de Heilige Geest dat zijn geen luxecadeautjes. Maar die zullen we als gemeente nodig hebben in de grote strijd. Wanneer de vorst van de duisternis rondgaat als een briesende leeuw. En die briesende leeuw is op zoek om mensen buiten de gemeenschap van de heiligen te plaatsen.

We komen bij het slot van antwoord 55: *“Dat een ieder zich schuldig weet zijn gaven ten nut. En ter zaligheid van de andere lidmaten gewilligheid en met vreugde aan te wenden.”* Laat ik de gaven die ik heb mogen ontvangen, mogen besteden tot eer van U. Hoe doen we dat dan? Niet met tegenzin, maar bereidwillig en met vreugde. Dat vraagt dat we van ons zelf af leren denken en niet naar ons toe. Niet, wat doet de kerk voor mij? Of wat heb ik aan de kerk. Maar, wat heeft de kerk aan mij? Wat mag ik voor Gods gemeente betekenen? Wat kan ik bijdragen.

Johannes de apostel schrijft: *“Als iemand beweerd, ik heb God lief, maar hij gaat met zijn naasten niet om zoals God het gebiedt, dan is hij een grote leugenaar.”* Dan kun je 100 keer avondmaal vieren, maar als je met je naasten niet om gaat zoals de Heere het wil, dan is heel die gang naar de dis een grote farce. Dat zijn hele scherpe woorden van Johannes. Leven vanuit Christus betekent: leven uit die ware wijnstok en vruchten voortbrengen van dankbaarheid. Wanneer de wortel van het ware geloof in ons wordt gevonden, dan wordt ook de vrucht in ons gevonden. Dan zullen we als vrucht van het geloof ook de gaven die we hebben ontvangen gaan inzetten voor onze naasten.

We hebben ten opzichte van elkaar een plicht. Wij hebben de plicht onze gaven te stellen ten dienst van allen en een ieder. *“Een ieder moet zich schuldig weten, zijn gaven ten nut van anderen aan te wenden.”* Je **schuldig** weten. Dat is heel wat meer dan ik ben **verplicht**. Een christen staat in de schuld. Ik zal mijn leven lang aan mijn medechristenen moeten denken. Mijn leven lang dienstbaar moeten zijn.

Daarvan vind je in de Bijbel genoeg voorbeelden. Ik denk aan Paulus. Hij zegt: *“Ik ben nacht en dag in de weer met al de gemeentes.”* Maar ik denk ook aan Calvijn. Die had als levensspreuk: *“Ik geef mijn geslachte hart aan de Heere ten offer.”* Wat heeft die Calvijn met al zijn ziektes geijverd om zijn gaven te gebruiken tot opbouw van Gods kerk. Maar ik denk ook aan de vaders en moeders die in hun leven, tot op hun sterfbed, voor hun kinderen en voor hun kleinkinderen tot zegen zijn geweest. Maar bovenal moet ik denken aan Hem, onze Heere en Heiland. Die was nou echt nacht en dag – in de meest diepe zin van het woord – bezig om het werk van de Vader te doen. Hij wist Zich schuldig om het opgedragen werk te volbrengen. Gewillig en met vreugde.

En in gemeenschap met Hem is ons leven ook vruchtbaar naar elkaar. God geve u dat je een leesbare brief zult zijn van Christus. En dat je ook zo bij alle strijd een goede reuk van Christus mag verspreiden. En dat we ons blijvend zullen verwonderen over die uitnemende zondaarsliefde van de Vader. Dat die liefde ons mag motiveren om elkaar ten dienste te zijn!

Want verloren gaan is zo verschrikkelijk erg. Je wilt toch niet dat er eentje hier in de kerk verloren zou gaan? Laten we dan op elkaar toezien. En met die klem wil ik ook eindigen met enkele woorden uit de Hebreeënbrief.

Jaag de vrede na met allen, en de heiliging, zonder welke niemand de Heere zal zien. Zie erop toe dat niemand achteropraakt in de genade van God. En dat er geen enkele wortel van bitterheid opschiet en onrust veroorzaakt, zodat daardoor velen bezoedeld worden (Hebr. 12:14-15)

En laten we op elkaar letten door elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. En laten wij de onderlinge bijeenkomst niet nalaten, zoals het bij sommigen de gewoonte is, maar elkaar aansporen. En dat zoveel te meer als u de grote dag ziet naderen (Hebr. 10:24-25).